

Cena edne številke dinar.

Poština v gotovčini plačana.

LETO XXI. MARIJIN LIST. št. 5. MAJ. 8. 1925.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejšje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 D, v Austrijo i na Vogrsko 20 D, v Ameriko 50 D.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Dijaki s svojimi predstojniki v Martinišči.

MARTINIŠČE.

Kaj je to „Martinišče“?

To je zavod za prekmurske katoličanske dijake.

Pa je že to Martinišče?

Pravoga ešče nega. Lani v jesen smo spravili pod streho više 40 dijakov v farnoj šoli. Ta nam je pa dana samo začasno z arende.

Pa je sila za to Martinišče?

To je tak potrebno za celo Prekmurje, kak fari cerkev, kak občini šola, kak družini hiža, kak človeki oči.

Samo to pomislite. Više 40 prošelj smo mogli odbiti, zavolo maloga prostora. Tak, ka bi dnes lejko meli više 80 dijakov. V Soboti hodi v šolo do 200 dijakov. Od teh je več kak polovica takših, šteri so tak deleč, ka nikak ali jako težko morejo hoditi z domi. Za te druge pomoči nega, kak da stanujejo v Soboti. Či pa dobro premislimo glavni cil „Martinišča“, te moremo praviti, ka bi sploh vsi dijaki mogli živeti v Martinišči.

Šteri pa je glavni cil Martinišča?

Je dobra krščanska vzgoja v mladem srci, naj dijak postane globoko veren, vse-skoz pošteni celo življenje, tudi te, gda pride v leta skušnjav, tudi te, gda bo živo med brezverskimi ljudmi, tudi te, gda de trbelo braniti vero i poštenost z rečjov pa spisom.

Zato ne pozabimo: Iz teh dijakov pridejo naši bodoči voditelje, kakli duhovniki, učitelje, sodniki, glavarje itd. Či ščemo, ka nam Martinišče da dosta dobrih voditelov, darujmo kak največ moremo, ka se to zozida. Sila i potreščina je velka! Bog šče od nas to delo!

TRETJI RED: V februaru je izostalo v M. Listi sledeče: Za knigo Mladi junak 10 D., Fantič le gor stani 13 D., Cvetje 45 falatov 470 D., Marijin Psalterij 30 D., poštnina od Mohorskih knjig 2 D., pogorelcem Velenje 20 D., za Čerensovsko cerkev 100 D., srotam čerensovske fare 150 Din. Vsi potroši, s tistimi vred kak je februara bilo znašajo Din 2107. Dohodkov je bilo Din. 1544'65. Tak je več izdano Din 562'35.

VSEBINA:

Kralica maja	Stran 1	Hrepenenje po Jezusi	Stran 7	Za premišlavanje	Stran 11
K Mariji	1	Krščanski navuk	7	Sveta meša na čast svet.	12
Castenje radosti D. M.	2	Marijini psalmi	8	Čudež Presvetoga olt.	13
Sveto leto	5	Zlate jagode	9	Ve itak vse včas pozabim	14
Nevredno pr. sv. obhajilo	5	Sad dobre vzgoje	10	Glasi iz doma i sveta	15
Mantrnikova mati	6	Dvoji pripomoček pri vzgoji	11		

KRALICA MAJA.

Pozdravljena Kralica maja,
ti moja ljublena gospa!
Vsa lepa si,
Vsa sveta si,
Kralica mojega srca.

Kak, da te nebi, mati mila,
slavila tudi pesem moja,
i žar srca
i duša vsa?
O sprejmi jo, naj vsa bo tvoja,

Zdaj Vsa narava Te pozdravla,
i pesmi ti prepeva glasne,
i sunca sev,
i ptičic spev,
kipi v višave zlatojasne.

Me vzemi, mati, v varstvo svoje,
mi čuvaj dušo vsega zla,
ti vodi me,
ti brani me,
Kralica mojega srca.

K Mariji!

Kak je nemirno človeško srce! Nikdar je ne zadovoljno, vsikdar šče več! Ka šče? Boga! Boga trbej našemi srci, brez Boga je ne zadovoljno. Zato pa k Mariji! Ona je „Mati boža“, Ona nam da Boga.

Srečno šče biti naše srce, nego na tom sveti sreče nega. Prava sreča je v nebesaj doma. Zato pa k Mariji! Ona je „Vrata nebeska.“ Po Njoj pridemo v domovino prave i večne sreče.

Naše srce išče veselje i radost. Marija je „Zrok naše radosti.“ Zato k Njoj! Ona nam pove, gde je prava radost i kak jo najdemo.

K Mariji „Materi ljubleni“ i „punoj lübezni“ po lübezen brez štere je tak mrzlo naše srce i brez štere so malo vredna vsa naša dobra dela!

Lepoto iščemo, lepoto ljubimo? Marija je „Mati najlepša.“ Vekše lepote kak jo vidimo na Mariji, je Bog — da tak povem — ne mogeo stvoriti. K Mariji zato po lepoto naših düš i naših src!

Gda nas napadnejo v življenji dvojbe, pa ne vemo, ka bi začnoli, pribežimo k Mariji „Materi dobroga tanača!“ Od Nje dobimo dober i moder tanač, vej je ona „Devica najmodrejša“ i i „Stolec modrosti.“

Trpimo na teli i na duši? Idimo z zavüpanjom k Mariji? Ona je „Zdravje betežnikov“ i „Trošt nevolnih.“

Či smo meli nesrečo i smo spadnoli v greh, či smo postanoli sovražniki boži, či se bojimo Boga zavolo naših slabosti i grehov, te se približajmo k Mariji Pomočnici! Ona, ki je „Ob-ramba grešnikov“ de nas branila, de prosila pri Bogi za nas, ona de nas pelala nazaj na pravo pot.

Gda si naše srce žele mir pa ga nemre najti, podajmo se tüdi tek Mariji! Pri Njoj najdemo pravi mir ar ona je „Škrinja mira božega“ i ešče več, Ona je „Kralica mirü.“

Či so naša srca mlačna, či ne čütimo več prave i goreče pobožnosti, približajmo se Mariji „Posodi vse pobožnosti“ i zajemlimo iz te posode, pijmo z nje pravo i živo pobožnost!

Tüdi ve čiste i nedužne duše, šterim cvetejo v srci ešče lilije vse lepe i bele, ite tüdi ve k Mariji „Materi najčistejšoj i nevtepenoj“! Da, k materi! Ona vas obrani i obvarje nečistosti, Ona de čuvala vaše lilije tak, kak to zna samo lübeča mati!

Vsi smo Marijini! Zato pa vsi i vsikdar k Mariji! K Njoj v nevolaj i nesrečaj, k njoj v radosti i sreči! Ona de nam v envolaj pomagala i nam brisala skuze, v veselji i sreči pa de se z nami veselila i našo srečo povekšavala. — Marija je naša mati. Mati pa je dobra, mati je zlata, mati nas lübi kak nišče drügi. Lübimo tüdi mi Njo, častimo jo in radi hodimo k Njoj!

V. Št.

Častenje radosti Dev. Marije i sv. Jožefa nam izpopolnüvle dušo.

Vsakši je dužen izpopolnüvati se. Sv. Maticerkev že dvejezero let glasi z rečjov i djanjom: *Što nešče delati, naj tüdi ne fej.*“ (II. Thes. III. 10.) To vala tüdi za dušo. Zaman naj ne tava dušo, prinese naj sad, se ne vtrüdi njeno delovanje v tom, da oživla telo, sad naj prinese i to vsigdar vekši. Zato pravi sladki Jezuš: *„Jaž sem zato prišeo, da bodo meli življenje i da bo obilnejše.“* (Jan. X. 10.) Vsakši den bolša, svetejša more biti vsakša duša. Ali samo za sebe pripoznamo pravico, da bi smeli zahtevati i dobiti od svoje zemle živine, sadovnjakov od leta do leta vekši hasek, za božo zapoved: *„Bodite teda popolni, kak je tüdi vaš Oča nebeški popolen,“* pa se niti ne pobrigamo? — Ali (pa) mamó samo za prazno brbranje, štero ne pomeni nikaj, opomin, šteroga nam polaga na dušo v sv. Pismi sam sv. Düh? Komi, če ne

tvojoj (dúši), se glasijo te: „*Bodite sveti, ar jaz sem svet!*“ (Moz. III. XI. 44.) „*Što je pravičen, naj bo pravičnejši i sveti naj bo svetejši?*“ (Job. K. 22. 11.) Nam se glasijo te. Nas misli naš Stvoriteo, Odrešenik i Posvetiteo po vústaj sv. Pavla: „*To je najmre vola Boga, vaša posvetitev.*“ (I. Tess. IV. 3.) Sveti moramo postati, ar inači ne bomo mogli priti v družbo svetnikov. V kraléství neskončne Svétosti, gde je vse najsvetejše, ja ne bomo mogli hoditi z zamazanov dúšov! Či si pred zemelskov jestvinov očistimo roke od madežov, ki so se na nje zgrabili, i k stoli nikoga zamazanoga ne posadimo, jeli, da túdi gospod Bog ne more to včiniti? Telko pravice ma ja túdi On!

Maticerkev je vsigdar glasila i bo túdi vsigdar glasila navuk Jezušov, da smo dužni izpolnívati se i obilno ponúvle v svestvaj, blagoslovaj, pobožnih vajaj svojih itd. potrebne pripomočke k dosegnjenji toga cila. Kelko ustanov samo ma, vse brez izjeme slúžijo tomi cili. Zibelna njena pesem pri sv. krsti i njene, na drevo svoje dece kapajoče, posiovilne skuze ednomi cili slúžijo: posvetiti naše dúše. Njeno obimanje, pretenje, alelujska procesija i spokorno plakanje edno pot tlačijo: išče posvečenja dúš. To je življenje Materecerkve, njeno nevtrúdlivo i nevmrlivo življenje. Ne more bloditi v posvečenji dúš. Do konca sveta je bo iskala i to nezmotlivo. Iz krvi i vode svetoga, prebodnjenoga Jezušovoga srca je stanola k življenji, iz križnoga dreva, njegovoga najslajšega tera rastejo njene korenine, se hrani njeno steblo i poganja cvet, prinaša sad: čiste, svete dúše. Toga srca voda, krstna voda, v šteroj za večno življenje rodi svojo deco, toga srca krv, moč v njenih svestvaj i miloščo-prinašajočih predmetaj, s šterimi za večno življenje hrani i vodi tiste. Iz Jezušovoga svetoga srca je pognala i v njem živi naprej do konca sveta sv. Maticerkev. Vrefina vseh svestev je tñ, ar je izklúčna last Odrešenikova.

I mati vstanovitela Cerkve ali ne je bl. D. Marija, njegov hraniteo pa sv. Jožef? Ali stoji što od njeva bliže njegovomi sv. Srci, izklúčnoj vretini vse svetosti i popolnosti? Kelko bliže pride teda kakša dúša k njima, telko več vsrkava v sebe iz njiva svetosti na njünih prsaj, Jezušovom srci si spočije. Najbliže pa tak pridemo k njima, če jiva bomo častili v njünih radostaj. Radost je svetost. Dúša svetnikov v ednoj vóri več radosti čúti túdi na križnom drevi, kak navadni zemlani v celom svojem življenji. Svetost je dar gospoda Boga, ki napolni dúše, štera žeja po blaženosti, s talom neskončne, najvekše radosti. I kelko vekša je svetost kakše dúše, telko vekše je túdi njeno veselje. Svetost D. Marije i sv. Jožefa je bila najvekša, naravno je morala biti túdi njima radost najvekša. Što se

pri njunom veselji zadržava, največšo svetost vsrkava v sebe, njuna radujoča se družba diha najhladilnejšo svetost, ki na enak način oživla dušo deteta i starca. Radujmo se teda z njima, da lahko postanemo sveti, da friško do velke svetosti pridemo.

Veselje je preskušnja popolnosti. Ki v dobroti, v veselji obstoji na svojem mestu, je velik človek. Skušnja svedoči, da je veselje kratko i v kratkom časi vniči tisto, ka je dugo trpljenje rodilo v božo čast. Svetno veselje je gift. bože veselje je zdravilo, velikost, svetost. Veselimo se teda z D. Marijov i sv. Jožefom, da bomo napunjeni z božim veseljom, da z njim premagamo svetno veselje, da si dušo na velko i popolno razvijemo. Veselimo se! V tom obstoji popolnost. Že poganski Aristotel je včio, da „veselje napravi djanje popolno, žalost pa je pokvari.“ Ravno to pravi z drugimi rečmi sv. Janoš Zlatovüst: „*Veselje i zadovolnost data duši moč i vzdržnost za djanje.*“ „*Žalosten nemre biti pri Gospodovoj hiši več od ozdravljajočega betežnika. Veselje je bistrost našega duha. Nega vekše moralne slabosti kak nagnjenost na pritožbo i občutljivost.*“ Tak v Faberovom „Betlehemi“. Zato nas spodbüja gospod Bog, večna radost sama k veselji na vnoгих mestaj sv. pisma. Tak na priliko: „*Veselíte se v Gospođi vsigdar, znova vam pravim veselíte se!*“ (Phil. IV. 4.) *Pri vsakšem dari naj bo veselo tvoje lice i z veseljom posveti svojo desetino.*“ (Eccl. XXXV. 11.) *Veseljio naj se i radüjejo v vas vsi, ki tebe iščejo!*“ (Ps. 69. 5.) „*Radüjíte se v Bogi vsi svetovi, služíte Gospođi z veseljom, prihajajte pred njegovo obličje z radostjov.*“ (Ps. 99. 2.)

Radujmo se! Veselje nas napravi velke i povnoži naša dobra dela. Ar veselje je popolnost, vez popolnosti pa je lübezen, očivestno je, da gde poganja boža radost, tam diši najplemenitejša lübezen. Gde z veseljom slüžijo Gospođi, tam ga lübijó, tam vse iz lübezni delajo za njega. I ka pomeni to? Najpopolnejše. Dobra naša dela ne samo, da bodo najprijetnejša pred Bogom, nego se tüdi povnožijo. Kak najmre tüdi dišavi ne mogoče zabraniti, da ne bi prehodila vsega, ka njoj pride v bližino, tak tüdi lübezni ne. Lübeče srce vse obime, gde samo lahko bije. Častenje radosti D. Marije i sv. Jožefa nas pela ta, gde je vse najplemenitejše i se najde v največjoj obilnosti. Častenje njünih radosti je istinsko tisto seme, štero, kak je gospod Jezuš pravo „*stokrat telko sada prinese.*“ (Luk. VII. 8.) Tü, v toj pobožnosti je skrito vnoго tiste municije, s šterov lahko premagamo sovražnike svoje duše i njo lahko izpopolnimo. Vzemimo to v pamet i delajmo, do tüdi drugi vzemejo v pamet. Ne zaprimo oči pred temi velikimi kinči, gda je tak lahko jih poloviti. Veseliti se, med tem, da je na jednoj strani lahko,

na drugoj strani pa takše delo, štero si vsakši želi. Veselimo se zato z D. Marijov i sv. Jožefom, radujmo se z njima, odmevajočo pesem našega veselja naj čuje sovražnik i se naj prestraši. Veselimo se tak, kak D. Marija i sv. Jožef. To veselje je zmagoslavni bojniklic, fundament i dovršitev naše popolnosti. Veselimo se!

Sveto leto.

Za nas katoličane je to leto sveto leto. Dobro bo, či povemo malo zgodovine od toga. Sv. leto je prevzvela naša cerkev od Židovov. Židovom je numera sedem sveta numera i njūvo jubilejno leto je bilo po sedemkrat sedmom ali po štiridesetdevetom leti. V knigi levitov štemo, kak je pravo Bog Mojzeši: „Šti sedemkrat sedem let, nato zatrobi v trompeto na deseti den sedmoga meseca i petdeseto leto mej za posvečeno. Odpusti vsem rohom, dužnikom, vjetnikom i vsem onim, šteri hodijo v tvojo hišo i šteri prebivajo v tvojoj deželi, ar to leto je leto odpuščenja.“ V starom zakoni je melo vsakše 50. leto za Židove poseben pomen: vjetnikom so dali slobodo, dužnikom so odpustili vse duge i so njim dali zavolo dugov odana imanja nazaj.

Katoliška cerkev je vzela to oproščenje v dūhovnom pomeni. Kak so v starom zakoni prišli robi nazaj k svojim družinam i so postali prosti, tak se tūdi kristjani novoga zakona z daritvov Kristušovov na križi oprostijo robstva šatanovoga i dobijo nazaj to, ka so zgūbili, miloščo božo. — Sveto leto so prvi postavili sv. oča papa Bonifacij VIII. leta 1300. Papa Klemen VI. so pa leta 1343. določili naj se vsakše 50. leto obslužavle kak Sveto leto; papa Bonifacij so najmre mislili, ka bi se obslužavalo samo vsakše stoto leto kak Sveto. Ar je pa tūdi 50 let predugi čas, ka bi mogo eo vsakši v Rim so sv. oča papa Pavel II. leta 1470. določili vsakše 25 leto za Sveto leto. I tak je ostalo. Sledkar, posebno med francuskov revolucijov se je na to lepo pobožnost pozabilo, v zadnjem časi so jo pa poživili. Svete dveri so oprvim odprli sv. oča papa Aleksander VI. leta 1500. Zdaj so obe slovesnosti združili i se obslužavleta skūpno.

Nevredno prvo sv. obhajilo.

V nikšem kraji je živo ropar. Dosta kvara je napravo lūdem, nego zgrabiti so ga ne mogli. Nazadnje pa, kda je vmoro ednoga človeka, se je posrečilo, ka je prišeo v roke pravice. Obsodili so ga na smrt. V temnici je čakao na svojo smrt.

Kda je to zvedo njegov stari seri župnik, se je podao k njemu v temnico. Vŭpao je, ka ga pripela nazaj na pravo pot i ga pripravi na srečno smrt. Vstopivši v temnico, obime svojega farana-ropara i njemu pravi, ka je prišeo zato, ka bi ga potolažo. Skuze se polijejo po lici nesrečnoga ropara i jokajoč pravi svojemi župniki: „Eli ste me prišli zaistino tolažit? Kak je to, ka ste ne pozabili na mene, ki sam Vam napravo telko bridkosti? Vi ste bili vsikdar dobri za mene, a jaz sem Vam bio tak nehvaležen! Oh, gospod župnik, ednoga dneva v svojem življenji nemrem pozabiti. On je zrok moje nesreče, on me je pripelao se, gde me zdaj vidite. To je den mojega prvoga sv. obhajila. Vi, gospod župnik ste napravili vse, ka bi me dobro pripravili k sv. obhajili, a jaz sam pa napravo tŭdi vse, ka mi je šatan navdihno, samo da bi je slabo opravo. O jaz nesrečnež! Prosim, Vas, odite od mene, jaz sam nej vreden, ka bi me Vi poglednoli!“ — Župnik pa njemu pravi: „Pomiri se, moj sin! Sam Bog me pošila k tebi, da bi te stisno k svojemi očinskomi srci i dao mir tvojoj dŭšnoj vesti. Po meni ti Bog odpŭsti. Ponŭcaj zato ubogi zgŭbleni sin tvoje zadnje vŭre za to, ka se dobro spoveš i zdrŭžiš z Bogom!“ „Oh, gospod župnik, ali vŭpate, ka se me Bog smiluje i mi odpŭsti moje nevredno prvo sv. obhajilo?“ „Zagvŭšno, moj sin; to je samo od tebe odvisno!“ Nato se je obsojenec lepo i z velikim žalom spovedao. Pravo je, ka rad merje za pokoro za svoje grehe, posebno za nevredno prvo sv. obhajilo, štero je bilo zrok njegovoga slaboga življenja. Gda je gospod župnik slovo jemal, ga je ropar proso, naj njemu napravi ešče to dobroto i pove njegovoj deci, ka či neščejo priti na ravno tisto pot kak je on prišeo, naj dobro opravijo prvo sv. obhajilo.

Mantrnikova mati.

V Rimi je letos velka misijonska razstava. Med vnogimi, ki so prišli gledat je bilo tŭdi nikelko lŭdi iz Pave blŭzi Rima. Med temi je bila gospa Marija Morani Amarissa. Njenoga sina Alberta, frančiškanskoga misijonara, so vkŭper z njegovimi kristjani, po groznij mukaj vmorili januara 1920 v Jenigikalé (Armenija). Nikši malar je namalao to smrt toga misijonara i njegovih kristjanov i kep so vŭ dali v paviljoni Sv. dežele.

Kda je mati zaglednola na kepi sina, kak z vzdignjenimi rokami i z očmi oprtimi v nebo stoji med vnožicov moških, žensk i dece štere muslimani grozno bijejo i kolejo i šteri se skoro

vržejo tudi na njega, je začutila kak njoj pešajo moči. Kda po prvih občutkih pride palik malo k moči, začne milo i začutno zvati svojega sina. V jokih se je izražala materinska ljubezen, s šterov bi svojega sina najraj živoga obinola, pa tudi živa vera, s šterov ga je blagoslavljala i se njemi priporočala, ar je dao za Kristuša svoje življenje.

Na jok žalostne matere so prišli ljudje iz drugih paviljonov i stopili okoli nje. Nišče je nej mogoče povedati niti edne tolažilne reči, vnogi so z njov vred jokali, drugi pa so bili kak bi skameneli videč nepopisne materine bolečine.

Mati se je ne mogla ločiti od žalostnoga kepa. I kda so jo nazadnje z lepa spravili tam odnet, so se vsi, šteri so bili tam, postavili v red, vzeli doli klobuke i s spoštovanjom pozdravili mater mantrnikovo.

(Iz Kat. mis.)

Hrepenenje po Jezuši.

Dve deteti sta prišli ednok k misijonskoj sestri. „Sestra, mūva ščeva opraviti prvo sv. obhajilo.“ „Kak dečica,“ odgovori začudeno sestra, „vej sta ešče premala i ešče ne veta katekizma. Počakajte ešče malo i pridno hodite k krščanskomi navuki!“ Žalostnivi sta odišli deteti domo. Nato hodita maliva Bugandča 8 dni marljivo k krščanskomi navuki. Na konci tjedna se pa prikažeta pred sestro.

„Mūva ščeva opraviti prvo sv. obhajilo!“

„Pa draga malčka, vej sam vama že ato povedala, ka sta ešče premaliva.“

„O, sestra, od tisti mao sva že velikiva gratala i tudi katekizem sva se že dobro navčila“ odgovirita deteti.

Razmi se, ka sta mladiva junaka naskori dobila dovoljenje prejeti gospoda Jezuša, šteri tak hrepene po nedužnih čistih dūšaj.

(Iz Kat. mis.)

Krščanski navuk.

1. Zapoved. — Brezverstvo i nevera.

Dnesden je dosta krščanskih ljudi, ki ne živejo po obljubi, štero so pri sv. krsti dali Bogi. Ogenj svete vere je v njihovom srci vgasno. Živejo v neveri pa se ešče s tem hvaljo pred drugimi. Zakaj se hvalijo z neverov? Zato ka so gizdavi, napuhnjeni

Nebi radi podvrgli svoje pameti razodetim božim navukom, ar se jim to vidi poniževalno. Jezus sam je nevernim Judom v oči povedao, ka njemi zato ne verjejo ar iščejo svojo čast i so napuhnjeni. Vera je milost, milosti pa Bog deli samo ponižnim, napuhnjenim pa se proti stavlja. Vera žele od nas, da svoj razum podvržemo božoj reči. Vse bože resnice smo dužni vervati čiravno vseh nemremo do dna razmiti i zapopasti. Pa ravno to je tisto, ka napuh nešče. On pravi, ka toga nega, ka človeški razum ne razmi. Zato skrivnosti nega — pravijo napuhnjeni ljudje — i vere, štera vči od skrivnosti, ne priznajo.

V toj neveri se tak ziblejo naprej od dneva do dneva. Pamet pa srce njim pravita, ka je vera potrebna za zveličanje, ka vervati v resnice, štere pridejo od Boga, je ne poniževalno nego častno. Pa ka! Lucifer je pravo Bogi, šteroga je vido: Ne bom ti več služo! Tak pravijo tūdi brezverni ljudje. Či bi se ponižali pred Bogom, či bi spoznali omejenost svojega razuma i či bi se odpovedali božnomi življenji, bi dosta bole razmili bože resnice.

Marijini psalmi.

Što stanuje v zavetji Matere bože, bo prebivao v njenom varstvi.

Napad sovražnikov njemi ne bo škodo, leteča špica ga ne bo zadela. Ona ga bo rešila i varvala pod svojimi peroti.

Obračajte se k njoj v svojoj nevarnosti pa se šiba ne bo približala vašoj hiži.

Sad milosti najde što v njo zavūpa i nebeska vrata se njemi odprejo. (90 Ps.)

Dobro je hvaliti Devico Marijo i spevati njoj slavospeve je dūšni hasek.

Naznanjanje njenih zasluženj razveselūje razum, nasledūvanje njenoga življenja veseli angele bože.

Što zadobi njeno milost, bo vzeti med nebeske prebivalce, što bo meo znamenje njenoga imena, bo zapisani v knjigo življenja.

Stani gori, o Gospa, sodi našo zadevo, reši nas pred tistimi, ki se proti nam zdigavlejo. (91 Ps.)

Gospod je Bog srditosti, ti pa, ki si mati smilenja, ga nagibleš k smilenji.

Tvoje veličanstvo se bo vsikdar naznanjalo. Tisti, ki tebe častijo, bodo najšli pot mira.

Služite njoj v spoštlivom veselji i sad njenoga svetoga tela vas blbgoslovi.

Poglej, o Gospa, na ponižnost svojih služabnikov, vsi narodi te bodo na veke hvalili. (93 Ps.)

Zlate jagode.

Najvekša dužnost. Jezus nam pravi: *Bdoite sveti!* To telko pomeni: Spolnūjte bože pa cerkvene zapovedi. Prava svetost je v lūbezni do Boga. Ki lūbi Boga, tisti spolnūje njegovo sveto volo, nasledūje Jezusa, ma pravo svetost. Vsi lūdje so pozvani k svetosti, nego ne vsi na vednako stopnjo. Za navadno svetost smo dužni vsi skrbeti, či se ščemo zveličati. Što šče biti sveti, more vladati svoja grešna nagnenja, se močno vojskūvati proti hūdóbnomi dūhi. To je včasī težko, nego dužni smo tak delati. Težko je posebno za človeka, šteri je pogreznjeni v kakše grde navade. Tolaži pa nas misel, da je Bog z nami.

Dūšna hrana. To hrano nam dajo dobre, pobožne knjige. Čtenje dobrih knjig je gledalo, štero nam Bog dene pred oči, da se vidimo, kakši smo. Je svetilka, štera razganja noč i vodi naše stopnje. Je drago pismo, štero nam sam Bog pošila. V tom pismi nam kaže na dūšne nevarnosti, na zanke, štere nam nastavlja hūdi dūh, na dužnosti, štere mamó do Boga, do sebe i do bližnjega, Takše čtenje zdigne potrta srca, tolaži žalostne, krepí slabotne, razmišlene zove k zbranosti.

Maš rad drobne jagode? To so. Ščeš Bogi služiti? Moreš se najprle spreobrnóti, to je, obrnóti se od greha k Bogi. Bog je stvarnik nebes i zemle, našega tela i dūše.

Nebesa so stvarjena tūdi za tebe.

Po tom nevolnom življenji nas čakajo nebesa. Tam več nede joča, ne skuz, ne betega, ne žalosti ne nevole.

Kak je za skvarjene najvekša mantra to, ka nemrejo viditi Boga, tak je za zveličane v nebesih najvekše veselje to, ka Boga gledajo.

Mladine najlepša lepota je ta: nedužnost, ponižnost i žlahtnost srca.

Roke pri deli, srce pri Bogi.

Bog vse vidi, Bog vse ve, greh se delati ne sme.

Sad dobre vzgoje.

Amerikanski misijonar p. Vollerga je pred nekaj leti pripovedaval naslednjo dogodbo.

V New Yorki so mela gospoda, štera so po novinaj naznanjala, ka nūcajo deklo, to navado, ka so pod naznanila napisala, ka katoličank ne vzemejo gori. Ednok se je zglasila i prosila za službo pri takšoj gospodi nekša siromaška irska deklička.

Gospa pregleda dekličkina spričevala nato jo pa pita: „Najprle mi povejte, ali ste katoličanka ali ne?“

„Ja gospa, po božoj milosti sam katoličanka.“

„Pa ste ne čteli, ka je bilo napisano pod naznanilom? Jaz neščem meti katoličanke v hiši!“

„Ja, čtela sem,“ odgovori ponizno deklička, „pa ka je zavolo toga, či sam katoličanske vere, samo či sem dobra dekla i vam dobro dvorim? Probajte i če nete zadovolni z menov, me lejko zgonite.“

Gospa nikaj ne pravi na to; odgovor se njoj vidi čeden; opazuje dekličko i ta se njoj zavolo svoje priprostoti včasi pri-kūpi. „No pa naj bo,“ pravi „ostante, mo že vidli.“ Deklička je že več tjednov vnogo trpela; gospoda i družina so se delali norca iz nje zavolo njene vere i pobožnosti. Pa njena vera je bila nepremagljiva i nepremagljiva tūdi njena potrpežljivost.

Par mesecov po tem se razširi po varaši bolezen škrlatinka. Tūdi v hiši gde je služila irska deklička zbetežata dve deteti. Služinčad se je bojala, ka ne bi dobila bolezn i je odišla. Samo irska dekla je ostala. V noči i vudne je bila pri deci i njima dvorila, dokeč sta ne ozdravila.

Nekaj let kesneje je zadela gospodo nova nesreča: na kant so prišli, vse so jim odali. Meli so malo, dragoceno škrinjico, herb prednikov, štero je posebno gospa rada mela. To je znala mlada dekla. Či ravno je dosta koštala, jo je vseedno kúpila za svoje peneze i jo postavila v hišo svoje gospe. Kda je gospa stopila notri, je začūdena obstala: „Ali je mogoče? Ali je pa ta škrinjica ešče tū?“

„Gospa,“ odgovori zvesta dekla, „tū ostane, vaša je, jaz sem jo kúpila i srečna sem, ka vam jo morem podariti.“

Gospa se razjoče, objime svojo deklo i pravi: „O, vaša vera je občūdovanja vredna! Vaša skrb za mojivi deteti me je genola. To ka ste gnes včinoli me je spreobrnilo. Tūdi jaz sčem postati katoličanka.“

Dvoji pripomoček pri vzgoji.

Častitlivi Don Bosko, prijateo i rešiteo zapuščene mladine, je meo posebno lepe sadove v svojem apoštolskom deli. Razni vzgojitelji — učitelji so večkrat prihajali k njemu, ka bi se od njega navčili kak ravnati z mladinov.

Ednok je prišeo k njemu tūdi eden angleški minister. Don Bosko ga je pelao v zavod, šteri je bio blūzi Turina. Minister si je dobro pogledno celi zavod, posebno pa ešče vzgojo v njem. Začūden je pravo nazadnje: „Ne sam mislo, ka bi se dalo s takše pokvarjene mladine kaj takšega napraviti. Gvūšno stē dostokrat nūcali šibo.“

Don Bosko njemu mirno odgovori: „Ekscelenca, palice nanč nemamo v zavodi . . .“

„Pa kak je mogoča takša vzgoja i takši red pri telkoj mladini?“ pita minister.

Don Bosko odgovori: „Mi vzgajamo z vsakdenešnjov svetov mešov i pogostim sv. obhajilom. To sta našiva dva pripomočka pri vzgoji.“

„Eli toga pa pri nas nemamo,“ pravi minister.

„Te vam pa“ odgovori don Bosko, „se razmi ne ostane nikaj drugoga kak — šiba.“

Za premišlavanje.

Što je ne pokoren Bogi, se poklanja tem bolvanom : penezom, časti i svojim strastem (grešnomi poželenji.)

Tak živi, kak da na sveti nebi bilo nikoga drugoga, kak Bog pa ti.

Šatan nebi mogo na sveti telko dūš zgrabiti, či nebi meo pomočnikov med lūdmi.

Či te lagoji lūdje majo radi, je to znamenje, ka si ne bolši od njih.

Pametno gučati zmerom je težko — pametno mučati je pa ešče žmeče.

Težko je iti pamet iskat na stara leta, či se v mladih letaj zgūbi.

Nišče je ne za velko, či se ne drži za maloga pred Bogom.

Što krivico pripozna pa jo obžaluje, je s tem že polovico krivice popravo.

Vsakši je svoje sreče kovač.

Dobra molitev je za človeka vretina najčistejšega veselja.

Rešujmo mladino pred pijančuvanjem, razvuzdanostjov i brezverstvom, pa rešimo svet.

Jaj mladimi človeki, či je brez dela.

Ne želi, ka bi te drugi spoštūvali pa lūbili, či si proti njim nesmileni pa krivičen.

Včela pa osa cecata eden cvet, pa ne data obe vednakoga meda.

Dosta lepše je, či drugi od tebe gučijo, ka si se nigdar ne razčemero, kak pa či gučijo, ka si se razčemero po pravici.

Či si že zgūbo imetje toga življenja, zakaj ščeš zgibiti mer srca?

Več trūda trbe, či človek šče zatreti edno slabo nagnenje, kak za zgojitev ednoga deteta.

Dosta ležej je splesti venec kak najti glavo, štera bi ga bila vredna nositi.

Drugi so že mrli, mi pa ešče meramo.

Krotek človik svojemi neprijateli potegne trn iz srca.

Smrt ne čaka na lepo vreme, nego zmerom kosí.

Predge ne čūje, ki spi, je ne razmi, ki dremle v zibeli greha.

Božna vzgoja dece je njiva samoga trnja.

Tvoj sosid bi se rad s tebov zmirio, pa se ga ogibleš!

Misliti kajšte je ne dovoljeno, nego ka je dovoljeno, se ne sme vse povedati.

Sveta meša na čast svetnikom.

Večkrat što pravi: Dam na mešo na čast sv. Antoni ali sv. Jožefi. Kakši pomen to ma? Odgovor nam da tridentinski cerkveni zbor, šteri pravi:

„Čiravno sveta Cerkev ma navado opravlati sv. mešo v čast i spomin svetnikov, itak nas vči, ka se daritev sv. meše ne darūje svetnikom, nego Bogi samomi, ki jim je dao korono zmage. Zato pa mešnik ne pravi: tebi Peter ali tebi Pavel darūjem to daritev, nego, zahvali se Bogi za zmage, štere jim je dao, potem jih prosi za pomoč, da bi za nas prosili v nebi tisti, šterih se na zemli spominamo.“

Navuk svete katoliške cerkvi je tedaj to, ka se sv. daritev more darovati samo Bogi. Nikša krivica se pa Bogi ne dela, či pri sv. meši zovemo na pomoč tūdi svetnike. To, ka se pri sv. meši darūje, je Jezuš Kristuš sam. Svetniki so žive pa odičene kotrige Jezušove i nikak podalšek njegovoga božanskoga človeštva.

Ne je dobro povedano, či što pita: Kelko košta edna meša? Meša ne košta nikaj, za njo se nikaj ne plača pa se tūdi nemre plačati. To je najvekša daritev, je daritev neskončne vrednosti, to se pa z bogastvom celoga sveta nemre odkūpiti.

Zato, či što šče dati slūžiti sv. mešo za pokojne ali v drūgi dober namen, more pitati: *Kelko se jemle za sv. mešo?* To je prav ar pomeni, ka kelko jemle mešnik za svoj trūd pri meši, štero darūje Bogi po nameni darovalca. Či darovalec ma istinsko dober namen, ga Bog poslūhne dosta raj z daritvov sv. meše, kak s kakšimkoli drūgim dobrim delom.

Pri meši pa trbe tūdi sveče, vino i drūgo, za štero more plačati tisti, ki da slūžiti mešo.

Vsakša sv. meša ma pred Bogom vednako vrednost, najsi bo tiha ali popevana, naj ma mešnik beli, čaren, sivi, rdeči, zeleni ali zlati plašč, naj bo v tjedan ali v nedelo.

Čūdež Presvetoga oltarskoga Svestva.

V Bolseni na Taljanskom stoji lepa cerkev. V njoj se je leta 1263. zgodo velki čūdež.

Eden pobožen nemški dūhovnik je začūto v sebi močno skušavanje, štera ga je duže časa mantrala s tem, ka rekši v oltarskom svestvi, v posvečenoj hoštiji, nega pravoga Jezusa. „*To je moje telo; to je moja krv!*“ kak je mogoče, ka bi te kratke reči spremenile krūh i vino v telo i krv Jezusa Kristuša? Dūhovnik se je brano teh skušnjav, nego vse zaman, Hūdi dūh ga je ne pūsto pri meri. Tak dugo ga je mantrao, ka je že prišeo v dvojnost, jeli je dūhovnik resan posvečeni. V toj dvojnosti se je goreče priporočao Bogi, naj njemi da mir srca. Bog je njegove molitve ne zavrgeo. Ravno Oltarsko Svestvo, zavolo šteroga je je telko trpo, njemi je prineslo velko tolažbo i plačilo. Podao se je na romanje v Rim l. 1263. Prišedši v mesto Bolseno, ide v cerkev sv. Kristine, da bi sv. mešo slūžo. Tū se pa zgodi velki čūdež.

Ūda je po povzdigavanji razdelo sv. hoštijo nad kelihom, se je ta spremenila v pravo meso, iz šteroga se je kapla za kaplov cedila krv. Tisti falaček hoštije pa, šteroga je obdržao med prsti, je ostao kak je bio. Krv je tekla naprej. Źe je bilo vse krvavo okoli keliha. Mešnik šče to krv staviti i skriti. Pa zaman. Eden čas je ves prestrašeni, nego potem razmi, ka je čūdež. Spoznao je, ka je Bog poslūhno njegove molitvi pa njemi čūdežno odgovoro na tiste dvojbe. Da nebi dao drūgim pohujšanja, či bi zvedili za pravi zrok čūdeža, ga je šteo skriti.

Bog je pa šteo s tem čudežom tudi druge potrditi v veri. Gda je spravlaol korporal (na šterom je kelih) se je krv ešče povekšala. V vsakšoj kapli je vido božega Zveličara s trnavov koronov, kak ga je nigda Pilatus pokazao ljudstvi.

Od straha je duhovnik ne mogeo dokončati sv. meše. Hostijo spremenjeno v meso je zamotao v korporal, ga djao na kelih pa ž njim odišeo od oltara. Krv je pa li tak tekla, ka je med potjov od oltara do šegeštije na več mestaj bilo krvavo. S tem se čudež odkrio pred vsemi.

Duhovnik si je ne mogeo najti mira. Papa Urban IV. so ravno bili v Orvieti, ne deleč od Bolsena. Šo je k njim i njim vse povedao, kak se je zgodilo. V Orvieti sta ravno prebivala tudi dva najslavnejšiva cerkveniva vučenjaka, to je, sv. Tomaž Akvinski i sv. Bonaventura. Sv. Oča so včasi oba poslali v Bolseno, naj vse pregledata. Gda sta spoznala pravi čudež, sta prinesla svete ostanke iz Bolsene v Orvieto. Proti mesti je pušpek iz Orvieta sam neso te ostanke. Na mosti pri Rinkiarijo so ga čakali sv. oča z večimi kardinali pa duhovniki. Klečeč so prekvzeli sv. Ostanke pa jih slovesno prinesli v cerkev.

To je bila prva prošecija z Oltarskim Svestvom. Leta 1264. so sv. oča Urban določili, ka se more obhajati svetek v čast olt. Svestva tisti četrtek po risalskoj osmini. Tak je ešče dnesden. Sv. Tomaž Akvinski je za te svetek, šteromi pravimo Telovo, zložo jako lepe pesmi i molitve.

Za častenje ostankov so postavili velko cerkev. Papa Nikolaj IV. so 14. novembra 11. 1290 položili vogelni kamen. Orvietski pušpek Beltrami so l. 1320 dali postaviti lepi tabernakel v šterom se sveti ostanke ešče dnesden čuvajo. Poleg oltara je na marmornatoj tabli zapisano, kak se je zgodo čudež. To more v našem srci utrditi vero v pričujočnost Jezušovo v presvetoj hoštiji.

Ve itak vse včasi pozabim.

Eden gospodar, šteroga so meli za dobroga, je rad čteo božne, protiverske knige pa novine. Ednok ga žena zatogavolo malo pokara. „Ej“ se zdere nad njov, „ka bi se zato telko razburjala, ve itak vse včasi pozabim, ka čtem, zato mi pa ne škodi.“

„Oča“, ga pita mlada čerka, „ka smo pa v nedelo jeli?“ Oča začudeno gleda pa ne ve, ka bi odgovoro. Na zadnje pove, ka se več ne spomina. „No vidite,“ odgovori pametna deklica, „več ne vejte, ka ste jeli, nego tista hrana vam je zato li nikaj

pustila v teli. Nebi se znalo kaj takšega zgoditi tudi s čtenjem knjig pa novin?" Očo je bilo sram.

Pa tak ravno je. Či što čte ali čuje kaj božnoga, lagojega, brezverskoga, se vsega ne spomina, nego itak njemi ostane nikaj v srči. To ga počasi odvrča od dobrega i nazadnje postane brezbožen ali brezveren.

Šatan je raznašalec brezverskih listov. Te ponūvle vsakšemi za fal peneze, cilo kšenki. Zakaj? On že to dobro zna!

Sv. Hieronim pravi: Pohūjšlive knjige i spise čteti je ravno tak, kak djati si: na prsi strupeno kačo. Što bi vūpao zaspati, či bi meo na svojih prsaj ali poleg sebe strupeno kačo? Takše knjige so hudičove zanke, v štere on zgrabi tiste, ki je čtejo.

Leta 1913. je eden brezverec v Lvovi djao svojim pajdašom: „Glavni naš sovražnik je katoliška Cerkev. Zato se moremo bojūvati poti voditelom Cerkvi, proti dūhovnikom. Te moremo sramotiti, zaničavati, jih ogrizavati, da jim vzmemo vso oblast pred lūdstvom. V to nam najbolje slūžijo novine, časopisi.“

Zato so sv. oče Pij X. meli istino pisati: „Zaman zidate cerkvi, zaman vodite misijone, postavlate šole, ves vaš trūd je zaman, či nete znali razširjati dobre, katoliške novine.“

Spominski dnevi. Prve dni lepoga majuša so naš prezvišeni nadpaster obiskali oba dekanata, to je, v Lendavi i v Soboti. Ž njimi so bili veleč. g. Dr. Tomažič. Za to pravo očinsko skrb moremo biti hvaležni svojemi nadpasteri.

Škofij (pūšpekij) mamo v Jugoslaviji 17. Najvekša je zagrebška. Vernikov ma poldrūgi milijon Na štirijezero dūš pride komaj eden dūhovnik. Največ dūhovnikov ma ljubljanska škofija. Vseh je 732. Tak na ednoga dūhovnika pride 714 dūš.

Blaženi Jožef Kafaso. Dne 3. maiuša je pobožen turinski dūhovnik bio v Riml blaženim pričteti. Rodio se je v Kastelnovo di Asti l. 1811. i

je mro l. 1860. Tak je komaj minolo 65 let od njegove smrti, pa je že blažen. Te goreči duhovnik je bil notri do svoje smrti spovednik častitlivi Don Boska. Tak je svetnik bil dušni voditelj mnogim svetnikom. Don Bosko bo namreč tudi najbrž za edno leto med blažene zdignjen. Dne 30. jun. tega leta se v Rim začne to delo.

Križ v šoli. Na Törskom je pred kristjanov, ki imajo svoje verske šole. Liberalni Törki so dali zapoved, da se križ ne sme iz šole vrči. Stariše so pa raj šole zaprli kak bi se toj poganskoj odredbi podvrgli.

Dar svetomi oči. Na Poljskom so škofje z verniki vred kupili veliko palačo v Varšavi. Koštala je stojezero dolarov. V toj palači stanuje papov poslanik za celo Poljsko.

Bogati dar. Celi Horvatski narod obslužavle letos 1000 let na spomin svojega kralstva. Pri toj priliki so verniki dali vkup lepo šumo za zlati kelih, šteroga podarijo sv. Oči zdaj, gda do romali v Rim. Na kelihu je napis: Horvatski narod svetomi oči Piji XI., namestniki Jezusovi na zemlji ob priliki 1000 letnice svojega kralstva.

Počasi pride tudi to. Pravoslavni patriarh Damianos žele poslati v Rim k svetomi Oči posebno komisijo, štera bi se začnola razgovarjati, kak bi se vsi kristjani združili s papom, da bi tak resan po Jezusovo volji postala edna ovčarna pa eden paster. V te namen mremo moliti.

Svetništvo. Od l. 1921 pa do zdaj je bilo poslanih v Rim 328 prošenj od svetoga i čudeznoga življenja ravno tolikih svetih duš obojega spola. Od teh je živelo v Evropi 248, v Sev Ameriki 11, v J. Ameriki 11, v Afriki 6, v Aziji 13, v Avstraliji 3. Po stani je 61 sveckih duhovnikov, 21 navadnih sveckih ljudi, vsi drugi so redovniškoga stana. — V tom leti jih bo od teh proglašanih 15 za svetnike. Samo dva omenimo. Dne 17. maja je bila Trezika od Deteta Jezusa, dne 21. pa Peter Kanizij.

Smešno pa tudi žalostno. Na Francuskom so se cene za melo zdignole. Ministri so se pogovarjali, kak bi se dala draginja staviti, Eden brezverec, po imeni Mero Giafferri, je priporočal, da če vlada šče, ka de mela falejše, te more prepovedati obhajilo (prečiščavanje), ar za ostije ide preveč mele! Nad to norov modrostjov so se smijali celo njegovi brezverski pajdaše.

Pametno povedano. Italjanski fašistovski minister je pravo: „Ednok že more biti konec noromi guči pa pisanji proti katoliškoj Cerkv, ka ie praj ona protivnica države i da ne moreta edna z drugov živeti. Vsi mremo priznati veliko zgodovinsko i narodno vrednost katoličanstva pa rimsko-katoliške Cerkv. Mi smo kristjani rimsko-katoliške Cerkv, Lutaranje i pravoslavni so tudi kristjani, zato ka so krščeni, neso pa katoličani zato ar so se od Cerkv otrgali.

Grob sv. Števana, prvoga mantrnika, so našli. Od Jeruzalema je deleč 6 vör i se kraj zove Beitgemal. Na tom kraju so se Salezijanci naselili že l. 1891. Majo veliko poljedelsko šolo za mladino. Benedektinski prednik M. Gisler je dokazal, da je ravno tam med pred 1900 leti svojo hižo Gamallel i da je na tom prostori zakopani sv. Števan. Resan so našli ostanke.

Podpisana se najtopeleje zahvaljem blaženoi Devici Mariji za veliko skazano pomoč. Zaoblubila sam namre, če de mi Mati boža pomagala, ka mi nevarno betežno dete ozdravi, ka dam to v Marijinom listi razglasiti. Murski Črnci 26. VII 1824. Holcman Ana.

Dari.

Za mešno obleko so darovali Martinišči v dinaraj: Z *Beltinec*: Temlin Roza 10, Glavač Marta 1.50, Drvarič Jožef 10, Fridrik Justi 10, Švarc Jožef 3, Glavač Marija 1, Slavič Štefan 5, Fister Anton 10, Klepec Marija 5, Klepec Oleva 5, Vöröš Karol, Temlin Marika 10, Zorko Mariška 3, Kotar Marika 3, Čenar Marika 1 din. Z *Lipovec*: Erjavec Vincenc 10, Sraka Štefan 4, Forjan Elizabeta 2, Ullen Karol 5, Slavič Ana 2, Tratnjek Ana 5.75, Šabjan Ana 2.50, Forjan Štefan 5, Maučec Roza 4 Sraka Franciška 2, Čipot Marija 5, Forjančič 5, Jenes Mica 5 din. Z *Rakičana*: Gorza Mari 19, Marič Micika 10, Balaško Marika 5, Balaško Rozika 5, Gumilar Antonija 5, Gumilar Ana 5, Žitek Franc 10, Žitek Trezika 10, Rejzar Justina 1, Rejzar Štefan 1, Rejzar Lajoš 1, Durič Marika 5, Rajnar Mari 5, Rajnar Imre 5, Fortelj Antónija 2.50, Fortelj Justina 2.50, Küzmič Franc 1. Opec Rozalija 5, Horvat Marika 2, Antalič Štefan 4, Horvat Lajoš 1, Györköš Kata 5, Verban Antonija 2, Filo Franc 2, Kovačič Mari 5, Vučkíč Janez 5, Lainšček Ignac 3, Žalik Trezika 5, Potonjšek Trezika 3, Vukan Margita 8, Gorza Mari 3, Horvat Ferenc 5, Jančar Anton 5, Vertoci Anika 5, Fortelj Ana 2, Rajner Lajoš 5, Žitek Roza 2.50, Žitek Ivan 2.50, Marič Sidi 5, Ščančar Ignac 5, Bagari Marija 5, Bagari Rozalija 1, Bagari Ivan 5, Staus Antonija 5, Žitek Cecilija 5, Rainar Vince 2, Gorza Rozalija 5, Mladi gospod 10, Balgač Mari 5, Görek Štefan 1.50, Hörvat Julija 5, Hari Marija 10 din. Iz *Kriega*: Ferencič Ana 5, Erjavec Štefan 5, Lukač Franc 5, Križan Štefan 5, Križan Orša 5, Bejek Anton 5, Kumin Anton 5, Marič Mikloš 10, Gumboši Ivan 2, Bogdofer Ferenc 1.75, Gumboši Ana 1.25, Bejek Ignac 10, Gumboši Franc 10, Križan Franc 10, Gumboši Treza 2, Lukač Franc 5, Lukač Anton i Marič Franc družbana nabrala na gostivanji pri Vrzel Ivani 93, Mes Kata 45, Kovačič Veronika 5, Neimenovani 15, Horvat Marija 4, Žitek Marija 3, Hauko Marija 1.50, Mes Terezija 1.50, Karas Franc 10, Rakuša Matjaš 1, Kolmanič Matija 2, Granfol Lujza 2.50, Mataj Tereza 5, Debelak Marija 1.50, Krefi Roza 3, Marič Treza 1.75, Marič Žuža 1.50, Titan Apolonija 5, Škrilec Ana 2, Mataj Franc 1.50, Marič Vera 3, Na gostivanji Križan Štefana nabralo Titan Franc 85, Bratkovič Roza 3.75, Lapoša Terezija 10, Kous Mari 1. Marič Franca 1, Kous Mari 2, Hegeduš Treza 3, Barovič Bara 2 din. Iz *Satahovec*: Serec Franc 5, Bencak Franciška 2.25, Perkič Franc 2, Franko Mari 2, Lapoši Mari 4, Pertoci Ferenc 2, Serec Mari 2.50, Pečič Mari 3, Erjavec Anton 2, Komin Ignac 3. Komin Štefan 0.75, Ružič Ivan 5, Žiks Roza 1, Žitek Ana 1.50, Novak Marija 2.50, Seršen Ana 3, Čergöli Julija 5, Jablanovec Anton 1, Fisnjak Mari 5, Ružič Julija 1, Bencak Treza 1.25, Cigüt Marija 2, Martinec Marija 2, Cigüt Treza 1, Komin Franca 1, Gábor Mari 3, Merlic Ana 1, Majer Jožef 2, Gujtman Ignac 1, Martinec Alojz 3, Keliš Janoš 2, Flegar Anton 1, Kozar Mihael 2, Ružič Alajoš 1.50 din. Z *Črnc*: Rajbar Veronika 10, Marič Mihael 1, Bejek Ivan 5, Gombec Jožef 2.25, Granfol Štefan 5, Baskan Veronika 1, Celec Jožef 1, Hauko Franc 2.50, Bokan Štefan 3.50, Granfol Julija 2, Foglar Marija 3, Jud Klara 2, Lapoša Bara 3, Špolar Mimika 2, Vogrinčič Jožef 2, Holcman Ivan 1, Fürst Kalman 2, Györek Anton 2, Prelec Lujzika 1.50, Flisar Marija 1, Serec Štefan 1.50, Rac Franc 2 din. Z *Borejec*: Erjavec Terezija 5, Farič Franc 2, Erjavec Žuža 5, Erjavec Sena 5, Gut Ferenc 5, Ciglar Jožef 3, Ciglar Marija 10, Štefanec

Terezija 10, Ciglar Jožef 2, Ciglar Franc 10, Gomboc Štefan 3, Gut Ana 2, Gnt Marija 2 din. *Z Kupšinec*: Varga Franc 3, Vogrinčič Mariška 5, Cipot Jožef 4, Horvat Štefan 5, Nemeč Matija 3, Cipot Matija 5, Još Franc 4, Jš Ferdinand 3, Štančar Jožef 5, Pisnjak Janoš 5, Jeneš Ivan 1·50, Serec Treza 2, Flegar Franc 10, Svetec Ivan 5, Svetec Janoš 5, Horvat Janoš 1·50, Železen Štefan 2·50 din. *Z Krajne*: Kous Veronika 4, Klekl Barbara 10, Šoštarec Terezija 3, Bertalanič Anton 2, Horvat Alojzija 5, Klekl Ana 3, Vrečič Rjza 2·50, Šoštarec Lujza 5, Gomboc Jozefa 10, Bertalanič Mihael 10, Ficko Janoš 4, Kuhar Alojz 4, Klekl Marija 2·50, Arcen Lajoš 4·50, Šoštarec Anton 4·50, Flisar Janoš 5, Kous Matjaš 3, Marič Matija 2·25, Gmboc Andrej 1, Püvar Alojzija 3, Botnjak Štefan 1·50, Pertoči Ana 3 din. *Z Gradšča*: Tudjan Frančiška 3·50, Serec Franc 2, Kous Franc 3, Varga Alojz 10, Činč Franc 5, Novak Štefan 5, Ficko Marija 2, Farič Alajoš 2, Lukač Lajoš 2, Sever Treza 1·50, Ratnik Treza 3, Graj Janez 3, Banfi Ferenc 3·75, Gombar Anton 2, Bakan Franc 3·75, Bakan Anton 3·25, Flegar Janez 5, Banka Alojz 3, Marič Jožef 5, Kuhar Jožef ml. 5, Pavlinjak Franc 2·50, Fäčko Cecilija 2·50 din. Žžek Anton z Male Polane 5, Čerüga Terezija z Tišine 4, Zver Barbara z Veščice 3 din. *Iz Tišinske fare*: Katika Horvat 3, Flegar Jožef 5, Števanec Jožef 5, Kuzma Alojzij 4, Pavlinjek Marija 5, Lejko Trezika 4, Pecz Pepika 2, Bertalanič Lojza 2, Berden Lojza 2, Gnit Ana 5, Serec Pepa 3, Martinec družina 10, Ratnik Kata 1, Ružič Treza 3, Fujs Apolonija 1, Gider Ana 5, Svavničar Marija 1, Ratnik Marija 2, Zver Frančiška 2, Gider Ana 3, Števanec Frančiška 5, Smodiš Ivan 1, Berdugal Ivan 5, Hohekec Janez 1·50, Vogrinčič Janez 1·50, Bagola Franc 5, Šoštarec Matjaš 3, Seršen Verona 3, Šoštarec Ilona 1, Mihanič Alojz 1, Bežan Bara 1, Ratnik Jožef 2, Mitnjek Matjaš Gider Jožef 5, Ratnik Franc 3, Horvat Jožef 1, Ratnik Anton 2, Šoštarec Ivan 2, Ozvatič Kata 2, Smodiš Julia 5, Rezika Bratina 15, Rajbar Marija 10, Števanec Marija 4·50, Veronika Horvat 5 din.

Pesem od Bl. Device Marije.

O zvoljena duša premisli si ti,
Kak Jezus Marija nas k sebi želi.
O Mati Marija smiluj se črez nas,
O Jezusa prosí v nebesaj za nas!

Marija, Marija, pomagaj nam ti,
Da nomo na veke pogübleri mi!
O Mati Marija . . .

Kam koli ti ideš na misli sploj mej
O Jezus Marija to sladko ime!
O Mati Marija . . .

Črez vsega premislímo grešniki mi,
Kak daleč od Jezusa zašli smo mi.
O Mati Marija . . .

Oh zdaj mo, oh zdaj mo, oh grešniki mi
Oh Jezus, oh Jezus, pomagaj nam ti!
O Mati Marija . . .

Premisli oh grešnik, no grešnica ti
Prevzetno no grešno na sveti živis.
O Mati Marija . . .

Ne sagaj se grešnik in grešnica ti.
Marija nam vselej pomagat želi
O Mati Marija . . .

Le taki, le taki spreobrnmo se mi!
To grešno življenje zavrzimo mi!
O Mati Marija . . .

Pokoro mi činmo, objočmo srca
Na dale tak činmo kak Jezus želej.
O Mati Marija . . .